

gặp nàng một đêm rằm trên hồ Hoàn kiếm. Đêm ấy, trời đầy trăng, nàng ngã vào lòng tôi trên ghế đá đối diện sở Bưu Điện.

Anh Lê Tùng ơi, trong đời tôi đã khét tiếng là có trái tim sắt đá với phụ nữ, thế mà tôi lại sa vào cam bẫy tình ái. Tôi yêu nàng ... yêu tha thiết. Sau một thời gian thử thách, tôi kết nạp nàng vào hàng ngũ phản gián trước khi dùng nàng liên lạc viên với anh.

— Chúng Tuỳ yêu tôi, anh biết không?

— Biết.

— Anh tha lỗi cho tôi.

— Tôi không hề giận anh. Yêu nàng được ba tháng, tôi khám phá ra nàng mắc bệnh sinh lý lạ lùng: nàng cần yêu cũng như con người cần dưỡng khí để sống. Nàng yêu anh cũng như đã yêu nhiều người đàn ông khác nàng gặp trong cuộc sống âm thầm vậy. Khám phá ra bí mật nguy hiểm này tôi sửa soạn đoạn tuyệt với nàng, và đưa nàng ra khỏi tổ chức. Thì tôi lại khám phá thêm bí mật khác, quan trọng hơn nhiều. Nàng là tình nhân của đại tá Bùi Vinh. Hơn thế nữa, nàng còn là nhị trùng của Bùi Vinh.

— Lạ nhỉ? Bùi Vinh không phải là kẻ hào hoa, phong nhã... không lẽ nàng yêu hắn...

— Tôi đã nói rõ mà anh cứ quên... Nhiều kẻ xấu hơn nàng còn yêu, hưởng hồ Bùi Vinh. Riêng Bùi Vinh, nàng yêu nhiều hơn vì hắn là tay cừ khôi về nghệ thuật ăn ái. Nàng bị Bùi Vinh lôi cuốn vào vòng phản bội. Nàng cho Bùi Vinh biết một số tin tức quan trọng. Bắt đầu là tin tức về anh. . .

— Trời ơi!

— Miền cưỡng tôi phải loại trừ nàng. Song Bùi Vinh đã nắm được bằng cứ. Tôi bèn báo cáo cho ông Hoàng. Tuân lệnh ông Hoàng, tôi áp dụng thủ đoạn làm cho Bùi Vinh bội thục.

— Bội thục?

— Phải. Làm tình báo đời khi cũng như ăn vậy. Con người ai cũng khoái cao lương mỹ vị. Bùi Vinh bấu ấn, tôi dút vào miệng hắn nào nem công, nào chả phượng, ngày nào cũng đánh chén thật nhiều. Nem công, chả phượng ăn ít thì tuyệt ngon, nhưng ăn nhiều thì bội thục. Nói cách khác, tôi biết Bùi Vinh muốn tìm ra bằng cứ tôi hoạt động cho ông Hoàng nên lại đưa ra thật nhiều bằng cứ tương tự... thật nhiều để nhồi tọng cho hắn bội thục. Và trên thực tế hắn đã bị bội thục.

— Có đúng anh lãnh tiền tôi gửi tại ngân hàng Vạn Tượng, Hồng Kông và Nam vang không?

— Đúng. Không sai một li Bùi Vinh đã biết rõ. Suýt nữa, hắn chụp được tôi.

— Hừ Chung Thủy đã mang anh bán cho Bùi Vinh.

— Tội nghiệp nàng. . . Nàng không biết gì về vụ lãnh tiền. Có lẽ vì tôi quên nói với nàng, chứ không phải vì tôi giấu nàng.

— Vậy tại sao Bùi Vinh lại biết?

— Bùi Vinh đã thâm nhập được cơ sở của ông Hoàng ở trung ương. Nhờ vụ này, ông Hoàng có thể thộp được thủ phạm.

— Song còn 307, 308, 309, và những người khác bị chết? Anh bố trí giết họ phải không?

— Phải.

— Trời ơi, anh tàn nhẫn quá!

— Tôi xin thú nhận là tàn nhẫn, nhưng anh ơi nếu tôi không ra tay họ cũng chết. Thà là tôi giết họ. Cái chết của họ được êm ả và nhanh lẹ hơn... 307 vượt sông Bến Hải để gặp anh thì Bùi Vinh ra lệnh cho Thiếu tá Phan Lộ giả vờ ngủ để đánh lừa. Còn 308...

— Anh có thể cứu 307 nếu bố trí cho hắn xuất nhập bằng đường hàng không.

— Đúng. Nhưng lại gặp bất lợi lớn. Nếu 307 vào Nam bằng phi cơ riêng, tôi lại không thể khám phá ra cơ sở bí mật của Bùi Vinh ở giáp ranh Bến Hải. Bất buộc tôi phải dùng 307 làm mồi để nhử Bùi Vinh. Và Phan Lộ đã ra mặt. Như anh đã biết, tôi đã sai hạ sát Phan Lộ và một số tay chân của hắn. Vụ 308 và 309 cũng vậy. Mục đích của tôi là thúc đẩy tổ chức của Bùi Vinh xuất đầu lộ diện. Bùi Vinh giết nhân viên của tôi thì tôi giết lại nhân viên của hắn, thế là huê.

— Anh quên rồi. Không phải Bùi Vinh giết 308 và 309. Mà kẻ giết là anh.

— Ô, anh vẫn oán giận tôi một cách hơi hợt và thiên lệch. Tôi giết, hoặc Bùi Vinh giết, chẳng qua chỉ là một cách diễn tả. Nhân viên của tôi và của Bùi Vinh đều có mặt trong khi 308 và 309 xuất nhập. Tôi không giết thì 308 và 309 sẽ bị bắt sống, đưa về Hà Nội. Cơ sở của Bùi Vinh khá kiên cố dọc sông Bến Hải và ở phía nam Liên khu IV. Đó lại là địa bàn hoạt động của ta. Nên tôi phải hy sinh 3 nhân viên 307, 308 và 309. Mất 3 nhân viên đòi lấy hệ thống phản gián của Bùi Vinh ở Liên khu IV cũng không phải đắt. Rẻ lắm, anh ạ. Ông Hoàng cho biết sẵn sàng hy sinh nhiều gấp 5 gấp 10.

Lê Tùng thở dài chua chát :

— Giờ đây đến lượt tôi bị ông Hoàng hy sinh. Phan Thiện lác đầu :

— Anh không nên hờn trách ông tổng giám đốc. Vì đại cuộc, chúng ta đều là những kẻ có thể bị hy sinh bất cứ lúc nào. Và lại ông Hoàng không nghĩ đến bỏ rơi anh. Lẽ ra, trên nguyên tắc, công việc xong xuôi, ông Hoàng cần ra lệnh cho tôi thủ tiêu anh để bảo vệ bí mật tuyệt đối. Nhưng làm như vậy là bá đạo. Ông Hoàng vừa gửi chỉ thị rõ rệt : xuất nhập anh ra khỏi miền Bắc.

— Còn... nàng ?

— Huệ Lan ?

— Vâng... Huệ Lan vợ chưa cưới của tôi.

— Nàng đang chờ anh ngoài đường. Từ này đến giờ, tôi tâm sự với anh hơi nhiều. Trước khi từ biệt, tôi xin nói thêm một vài lời vắn tắt nữa. Phi cơ sẽ đưa anh về Sài Gòn, và nội ngày mai anh và cô Huệ Lan sẽ lên đường qua Nam - Mỹ, ở một thời gian. Nhân viên điệp báo cộng sản chắc chắn sẽ bám sát anh từng giây, từng phút, vì anh là đầu mối quan trọng của nội vụ.

— Vâng, tôi xin lãnh ý. Nhưng anh sẽ giải thích cách nào cho Hội đồng An ninh tin được về sự vắng mặt của chúng tôi ?

— Hội đồng An ninh cho phép tôi được toàn quyền giải quyết về trường hợp của anh Nghĩa là tôi có thể mang ra xử bắn, hoặc giam giữ bao lâu tùy ý, hoặc dùng làm nhân viên nhị trùng... Xong xuôi, tôi mới phải báo cáo lên Hội đồng. Đem nay, phi cơ miền Nam sẽ bay trên không phận Hà Nội. Chỉ bay chứ không oanh tạc... Nếu tôi

không làm, họ sẽ oanh tạc trong vùng phụ cận Hà đông. Phi tuần bay trên Hà nội có nhiệm vụ yểm hộ anh xuất nhập.

— Dĩ nhiên, với anh giúp đỡ, tôi sẽ thoát khỏi knám đường trung ương dễ như trở bàn tay. Nhưng...

— Tôi đã hiểu sự thắc mắc của anh. Đây này... trong vòng 5 'phút nữa. 30 phản lực cơ siêu thanh sẽ bay rầm trời Hà nội. Phút này, toàn thể thành phố đã được đặt trong tình trạng báo động... Khi phi cơ siêu thanh bắt đầu tới, một toán biệt kích của ông Hoàng sẽ nổ mìn làm sập một góc tường khám đường. Với sự toa rập của nội tuyến, họ sẽ đột nhập khu Tử hình B. để cứu đại tá Tú, đại úy Nguyễn Biên. sau đó họ vào khu Tử hình A. để cứu anh và cô Huệ Lan.

— Cả đại tá Tú và Nguyễn Biên sẽ vào Sài Gòn ?

— Không. Chỉ có cô Huệ Lan và anh. Xuất nhập ở ngoại ô Hà nội là một công tác khá nguy hiểm. Anh đừng quên rằng Hà nội có hàng trăm ổ súng cao xạ, và hàng chục giàn hỏa tiễn địa không Sam. Có thể một số phi công ưu tú sẽ thiệt mạng đêm nay để hoàn thành công tác xuất nhập. Họ sẽ hy sinh như 307, 308, 309 và như nhiều người khác đã hy sinh.

Nghe Phan Thiện nói, Lê Tùng nín lặng. Lòng chàng đột nhiên tràn ngập đau buồn và hối hận.

Tiếng súng bắt đầu nổ raa. Nhìn đồng hồ Phan Thiện nói :

— Họ đã đến rồi, 3 phút nữa, đội biệt kích sẽ cho nổ mìn. Mời anh ra ngay.

Ngoan ngoãn. Lê Tùng theo chân Phan Thiện ra khỏi hành lang sâu hun hút. Trong nháy mắt hai người đã mở cửa sắt cuối cùng vào khu giám thị.

Phan Thiện vỗ vai Lê Tùng :

— Anh yên tâm, giám thị gác khu tử hình đêm nay là nhân viên của Bùi Vinh. Tôi đã giết hẳn rồi.

— Tôi phục anh sát đất. Có lẽ anh sẽ giết luôn toán biệt kích.

— Không, lần này anh đoán trật lất. Tôi không biết gì về họ. Tôi không phải là nhà thầu làm đủ mọi việc. Và lại, nếu làm được, tôi cũng không làm. Sợ lộ. Toán biệt kích này của một cơ sở đặc biệt do ông Hoàng thiết lập tại Hà nội, từ một năm rưỡi nay. Họ đột nhập nhà lao để dăng như chơi vì họa đồ được tôi vẽ, tôi lại cung cấp cả chìa khóa cho họ nữa.

— Họ mang đại tá Tú và Nguyễn Biên đi đâu ?

— Vụ đột kích này là màn chốt của vở kịch. Bùi Vinh đã bị bắn, song đàn em của hắn vẫn còn. Sau khi vụ đột kích xảy ra, ai cũng nghi đàn em Bùi Vinh toa rập với ông Hoàng dùng tay vào. Dùng tay vào để cứu đại tá Tú và Nguyễn Biên. Nghĩa là cả hai là nhân viên gián điệp miền Nam...

— Trên thực tế, họ trung thành với miền Bắc.

— Dĩ nhiên, song họ chết mất rồi không thể nào cải chính được nữa.

— Chết mất rồi ?

— Phải. Họ chỉ ra đến ngoài đường thì bị

phục kích. Nghĩa là tôi chỉ cho toán biệt kích biết 3/4 của họa đồ phòng thủ. Phần cuối cùng, tôi cố tình giấu họ, cốt dây họ vào vòng phục kích. Họ gồm 3 người, cộng với đại tá Tú và đại úy Nguyễn Biên là 5. Chắc hẳn Tú và Biên sẽ bị chết. 3 nhân viên biệt kích có nhiều hy vọng thoát nạn vì họ được trang bị súng tự động tối tân và mặc áo giáp ni-lông cản đạn. Và lại, tôi đã bố trí cho Tú và Biên lọt vào ổ phục kích, còn 3 nhân viên biệt kích đi sau... như vậy để họ có thời giờ rút lui. Huệ Lan và anh sẽ lái xe hơi đi Hà đông. À, toán biệt kích mang tới 2 xe hơi.. bị phục kích, họ sẽ bỏ xe hơi mà rút lui bằng đường bộ. Tóm lại, ông Hoàng đã sắp xếp hết sức chu đáo để không ai ngại ngờ được tôi. Đồng thời loại bỏ hết tay chân của Bùi Vinh. Thôi, đến giờ rồi, chúc anh may mắn... Phiền anh chuyển lời của tôi hỏi thăm sức khỏe ông Hoàng. Và sức khỏe Văn Bình, Z. 28.

— Anh cũng quen Z. 28.

— Hừ, hẳn với tôi là bạn học hồi nhỏ. Trước khi đặt kế hoạch, lời bọn Bùi Vinh vào trông, tôi đã mời Z. 28 ra Hà nội bàn bạc. Chung tôi trò chuyện với nhau trong hai đêm liền tiếp.

Ầm... ầm... Tacata... tacata...

Phan Thiện giục :

— Cửa mở rồi, anh chạy sang bên kia đường. Huệ Lan đợi anh trong xe. Cái xe màu đen kiểu Simca ấy.

— Phi cơ đợi chúng tôi ở đâu ?

— Tôi đã dặn cô Huệ Lan.

— Đoàng, đoàng.. Tacata... tacata...

Cửa sắt đóng sầm. Phan Thiện đã biến vào bóng đêm mù mịt. Quang cảnh hỗn độn bắt đầu diễn ra. Trên trời, tiếng phản lực cơ siêu thanh rền rền. Phi cơ bay gần sát nóc nhà làm cát bụi trên đường bay mù mịt. Trống khảm đường, tiếng súng nổ ròn.

Lê Tùng cơ chân chạy qua đường.

Huệ Lan mở cửa xe, Lê Tùng nhảy vọt lên. Chiếc Simca rướn mình, phóng trong đêm khuya. Huệ Lan ngoảnh sang phía tình nhân :

— Anh. Em chờ anh đã lâu.

— Chờ trên xe hơi này ư ?

— Không. Xe hơi mới đến. Họ đã nổ mìn xập một góc tường rồi. Em cho động cơ chạy sẵn chờ anh ra.

— Đi ban đêm trong giờ phòng thủ, gặp tuần cảnh thì chết.

— Không sao anh ạ. Xe hơi mang số riêng của ban kiểm tra phòng thủ của bộ Tổng tư lệnh. Em cũng có chứng minh thư đầy đủ.

— Chúng mình đi đâu ?

— Theo kế hoạch, em sẽ lái về Hà đông. Đến nửa đường, quẹo vào bên trái. Phi cơ sẽ đáp xuống cánh đồng trống, kéo hai đứa mình lên.

— Em đã hiểu rõ đầu đuôi chưa ?

— Thú thật với anh, em chẳng hiểu gì hết. Và lại, em cũng chẳng muốn hiểu làm gì. Em chỉ cần được gặp anh. Em đã được gặp. Thế là đủ rồi. Dầu chết, em cũng mãn nguyện.

— Ông Hoàng tệ thật. Trước khi đi, anh đã dặn Lê Diệp trình với ông Hoàng là đừng để em dính vào. Họ không thêm đếm xỉa tới lời yêu cầu

tha thiết của anh. May em còn sống, chứ nếu em chết...

— Em sẵn sàng chết cho anh sống...

— Nói gở làm gì hả em... Em chết thì anh cũng chết. Chúng mình không thể chết được đâu, trừ phi...

— Trừ phi chúng mình gặp tai nạn.

Huệ Lan vừa nói vừa cười. Tiếng cười hồn nhiên của nàng lại làm Lê Tùng rợn tóc gáy. Chàng ngồi sát bên nàng :

— Thôi, em để anh lái cho. Ở Sài Gòn, em nổi tiếng lái xe tồi nhất Sở. Anh không muốn chúng mình bị trục trặc vào phút chót.

— Sài Gòn xe cộ như mắc cửi, em lái kém là chuyện dĩ nhiên. Không lẽ ở đây, đường sá thẳng băng lại vắng tanh, em lại đâm vào gốc cây.Ồ, nếu gặp tai nạn cũng chẳng sao... miễn hồ chúng mình cùng chết với nhau là được.

— Anh không thích em nhắc tới toàn chuyện gở. Một lần nữa, anh nói lại là không muốn chết. Dầu sao anh còn món nợ phải trả với ông Hoàng. Anh chấp nhận mọi sự hy sinh, nhưng không bằng lòng cho họ hy sinh luôn cả em.

— Em đang sống nhăn ra đây. Làm gì có chuyện hy sinh như anh có thành kiến.

— Anh chưa thể giải thích cho em hiểu được Về Sài Gòn, em sẽ thấy rõ sự thật. Sự thật vô cùng phũ phàng... em ạ.

— Dĩ nhiên. Trong đời, ít khi sự thật lại không phũ phàng.

Lê Tùng toan phản đối, song lại nín lặng. Trước mặt, hóa châu sáng rực một góc trời. Phi cơ thả trái sáng xuống ngoài ô Hà đông. Bên trái, đạn súng phòng không xẹt ngang dọc trên trời, kết thành một mạng nhện khổng lồ bằng lân tinh.

Huệ Lan thở phào :

— Đến nơi rồi.

Nàng hăm thẳng, cho chạy chậm lại, rồi rẽ vào con đường đất. Lê Tùng dựa vào vai nàng :

— Ai đến thả em ra ?

Nàng nhún vai :

— Phan Thiệu.

— Hẳn nói gì với em ?

— Không. Hẳn chỉ nghiêng đầu chào rồi mở cửa sà lim ra hiệu cho em theo hẳn. Em có linh tính lạ lắm, anh ạ. Thấy hẳn, em hiểu liền. Hẳn không nói nên em cũng chẳng buồn hỏi. Khỏi khu tử hình, em mới hỏi hẳn một câu : Lê Tùng đâu. Hẳn đáp : cô ra trước, 10 phút nữa, tôi sẽ thả Lê Tùng. Rồi hẳn chỉ dẫn lộ trình cho em.

— Ừ, em...

Huệ Lan tap mình xuống vô-lăng. Trong giây đồng hồ hoảng hốt, nàng đạp chân mạnh vào ga xăng. Chiếc Simca nhỏ xíu lồm lẹo trên con đường gồ ghề và quanh co. Lê Tùng có cảm tưởng như chiếc xe đang tung mình xuống ruộng đầy nước lấp lánh ánh sáng.

Huệ Lan mất tinh thần vì một chiếc phi cơ óng ánh bạc vừa bay vụt qua, thấp hơn bụi tre. Vội vàng, Lê Tùng xoay chân hăm thẳng. Xe hơi từ từ bớt tốc độ. Giọng Huệ Lan còn run rẩy :

— Hú vía. Em cứ tưởng phi cơ bắn chúng mình.